

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechtem ve věci žalobce **J. B.**, JUDr. Vladimírem Špačkem, advokátem se sídlem AK v Náchodě, Tyršova 64, proti žalovanému **Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2011, zn. 18218/DS/2011/SR, t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2011, zn. 18218/DS/2011/SR, se z r u š u j e a věc se žalovanému v r a c í k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n nahradit žalobci náklady řízení ve výši 14.085,- -Kč k rukám JUDr. Vladimíra Špačka, advokáta se sídlem AK v Náchodě, Tyršova 64, do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

Odůvodnění:

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu v Trutnově ze dne 8. 9. 2011, č.j. 2011/2776/SPR/SEJ, jímž byl uznán vinným ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. j) a § 22 odst. 1 písm.

I) zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění (dle jen „přestupkový zákon“), a toto prvoinstanční správní rozhodnutí potvrzeno. Uvedených přestupků se měl žalobce dopustit tím, že porušil ustanovení § 5 odst. 1 písm. b), § 47 odst. 2 písm. a) a § 47 odst. 5 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozu na komunikacích“), když dne 2. 2. 2011 ve 23:10 hodin v obci Ú., ul. M. způsobil jako řidič – vlastník osobního motorového vozidla tovární značky HYUNDAI Accent, registrační značky „x“, dopravní nehodu tím, že se při sjíždění na přímém úseku místní komunikace a při objíždění zaparkovaného motorového vozidla tovární značky AUDI A4, registrační značky „x“, plně nevěnoval řízení vozidla a narazil pravou přední částí svého vozidla do levé zadní části zaparkovaného vozidla AUDI ve vlastnictví M. Š., nar. „x“, bytem M. „x“, Ú. Následně podle žalovaného rozhodnutí žalobce z místa dopravní nehody ujel, aniž by neprodleně zastavil vozidlo a přivolal na místo dopravní nehody policistu. Z důvodu ujetí z místa dopravní nehody nebyla u žalobce prováděna dechová zkouška ke zjištění ovlivnění alkoholem. Technická závada, jako příčina dopravní nehody, nebyla na místě ohledáním zjištěna. Za to byla žalobci uložena pokuta ve výši 3 500,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000,- Kč. Žalovaný odůvodnil žalobou napadené rozhodnutí následujícím způsobem.

Nejdříve rozvedl obsah ustanovení zákona o provozu na komunikacích, jež měl žalobce svým chováním porušit a ztotožnil je s tomu odpovídajícími skutkovými podstatami přestupků podle přestupkového zákona v tehdy platném znění (§ 22 odst. 1 písm. j/ a § 22 odst. 1 písm. l/), jež tím měl naplnit. Dále shrnul obsah odvolacích námitek, v nichž žalobce popíral, že by uvedené přestupky spáchal s odůvodněním, že v době, kdy se jich měl dopustit, předmětné vozidlo neřídil. Konstatoval v nich, že prvoinstanční správní orgán vycházel při svém rozhodování z celkem deseti důkazů, ovšem toho, zda žalobce byl v době nehody řidičem vozidla, se přímo týká pouze výpověď žalobce, kterou učinil u správního orgánu při ústním jednání dne 16. 5. 2011 a svědecké výpověď M. Š. Další z provedených důkazů skutečného řidiče vozidla neoznačují. Podle žalobce tak zbýval jediný důkaz, který mohl vyvrátit žalobcovo tvrzení (aby proti sobě nestálo pouze jeho tvrzení a výpověď svědka Š.), jímž je svědecká výpověď svědkyně H. R.

Podle žalobce se jmenovaná svědkyně vyjadřovala k tomu, že žalobce dne 2. 2. 2011 ve 22:15 hodin (tedy téměř hodinu před údajným přestupkem) stál u jejího domu s vozidlem HYUNDAI a poté z něj i vystoupil. Žalobce poukazoval na to, že za situace, kdy se s ní svědkyně nechtěla bavit, mohla jen stěží poznat, zda byl pod vlivem alkoholu. Sama uvedla, že utekla do domu. Teprve potom viděla jeho vozidlo odjíždět, přičemž vzdálenost bydliště svědkyně od bydliště žalobce je přibližně tři kilometry. Tuto vzdálenost lze automobilem překonat za dobu kratší jak 10 minut. Pak ovšem musel být žalobce doma nejpozději ve 22:30 hodin a tam setrval do následujícího rána. Žalobce namítal, že svědkyně vypovídá o události, ke které došlo hodinu před spácháním přestupku, což jej ze spáchání daného přestupku neusvědčuje.

Protože prý pro žalobce nebyly události toho dne nijak podstatné, neevidoval si a ani si z toho důvodu nepamatuje, kolik bylo přesně hodin, když auto půjčil a v kolik hodin s ním řidič odjel. Zapůjčení vozidla bylo výjimečné, neboť jinak vozidlo používal

výhradně žalobce. Rozhodně však netvrdil, že si nepamatoval, komu vozidlo půjčil, neboť to ví bezpečně. Pouze nevěděl, co se s vozidlem dělo po půjčení klíčků. Teprve druhý den se žalobce dozvěděl, že řidič naboural vozidlo poškozeného a snažil se s poškozeným finančně vyrovnat a způsobenou škodu uhradit.

Prvoinstanční správní orgán hodnotil obranu žalobce jako nedůvěryhodnou, a to s odkazem na jeho tvrzení, že „nějaký den před nehodou“ předmětné vozidlo nepoužíval. K užívání vozidla žalobcem před 2. 2. 2011 (nějaký den před nehodou) přitom nebyl podle žalobce proveden žádný důkaz a krom toho není z hlediska rozhodnutí o přestupku užívání vozidla ve dnech předcházejících nehodě podle žalobce podstatné. Tvrzení žalobce o užívání vozidla ve dnech předcházejících nehodě tak vyvráceno nebylo, a proto jím ani není možné zpochybňovat důvěryhodnost žalobcovy výpovědi.

Z výpovědi svědka M. Š. nelze podle žalobce dospět k závěru, že jej dostatečně identifikoval. V době dopravní nehody byl totiž ve svém bytě, nestál u okna, pouze uslyšel ránu. Šel k oknu a viděl odjíždět vozidlo, které žalobce vlastní a které znal. Pak musel vyjít z domu, zjistit škodu na svém autě, nastoupit do jiného automobilu a začít stíhat žalobcovo vozidlo, které na něho nečekalo – ujíždělo. Za situace, kdy věděl, že se jedná o vozidlo žalobce, je přitom naprosto nelogické, že ho jel pronásledovat. Svědek M. Š. neviděl žalobce vystupovat z automobilu a nevyjadřoval se ani k tomu, zda jízda řidiče vykazovala známky opilosti. Svědkyně H. R. na rozdíl od toho měla z chování žalobce před svým domem poznat, že je podnapilý. Žalobce zároveň zpochybňoval, že by jej byl svědek M. Š. schopen bezpečně identifikovat za jízdy a navíc v nočních hodinách, kdy svítilo pouze pouliční osvětlení.

Další rozpor ve výpovědi svědka M. Š. spatřoval žalobce v popisu jeho cesty na Policii ČR. Když totiž přijel na policii, uviděl již vozidlo žalobce stát na bývalém autobusovém nádraží, ve vozidle se stále svítilo, a proto předpokládal, že tam řidič stále je. Žalobce pochyboval o tom, že by jel svědek M. Š. na Policii ČR nějakou delší cestou. Přesto, když tam přijel (alespoň tak je to popsáno v odůvodnění napadeného rozhodnutí), tak vozidlo obviněného již stálo na bývalém autobusovém nádraží. Tuto časovou diferenci považoval za rozporuplnou. Když policisté přišli po oznámení věci k autu, motor byl ještě teplý. Nato jeli hledat řidiče vozidla a v domě žalobce se svítilo. V těchto souvislostech žalobce nastolil otázku, zda by se za tak krátkou dobu vůbec mohl dostat domů. Za nerozhodné měl též skutečnosti, že následně předložil zelenou kartu a doklady od vozidla, které by měly být u vozidla.

Poznámkou „*To byla náhoda jako blbec, už to nikdy neudělám*“, pak žalobce mínil to, že umožnil řízení svého automobilu jiné osobě. Rozhodně jej však neusvědčuje ze zavinění dopravní nehody. S ní má společné pouze vlastnictví automobilu, který způsobil poškození jiného vozidla.

Žalobce dále popsal snahu prvoinstančního správního orgánu zjistit potencionálního řidiče – osobu mu blízkou. Dospěl přitom k závěru, že jedinými možnými blízkými osobami, které by mohly uvedené vozidlo řídit, jsou žalobcovi dva synové. Žalobce namítal, že prvoinstanční správní orgán zúžil výklad ustanovení § 68 odst. 4

přestupkového zákona, neboť osobou blízkou je nejen každý příbuzný v pokolení přímém, ale i partner, ba dokonce jiné osoby v poměru rodinném nebo obdobném, pokud by újmu, kterou utrpěla jedna z nich, druhá právem pociťovala jako újmu vlastní. Pokud se již tedy prvoinstanční správní orgán do pátrání pustil, pak vypátral jen zlomek osob, které jsou pro žalobce osoby blízké. Výslechem synů žalobce navíc porušil prvoinstanční správní orgán zákon, neboť na nich přes odepření výpovědi požadoval poskytování údajů dalších.

Podle žalobce tak nebylo nade vší pochybnost prokázáno, že je viníkem dopravní nehody, prokázáno bylo pouze to, že nehoda byla způsobena vozidlem, které vlastní.

Poté se žalovaný vypořádal s jednotlivými odvolacími námitkami následujícím způsobem.

Nejdříve souhrnně konstatoval, že posoudil, zda prvoinstanční správní orgán provedl dokazování v potřebném rozsahu, aby mohl řádně usuzovat na skutkové i právní otázky, které pro své rozhodnutí potřeboval zodpovědět, zda byly důkazy provedeny v souladu se zákonem, a zda závěry, k nimž správní orgán dospěl a které vyjádřil v důvodech svého rozhodnutí, mají v provedených důkazech logickou oporu. Dospěl přitom k závěru, že prvoinstanční správní orgán postupoval dle ust. §§ 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“) a že všechny podklady pro vydání rozhodnutí jsou ve vzájemném souladu a odvolací správní orgán nemá o nich žádných pochyb. Zjištěné skutečnosti obsažené v předmětném spisovém materiálu měl žalovaný za prokázané.

Poukázal přitom na to, že hodnocení důkazů je věcí správního orgánu a že důkazní řízení je ovládáno zásadou volného hodnocení důkazů. Odpovědnost za přestupkové jednání byla sice dovozována z nepřímých důkazů, avšak tyto důkazy tvoří ucelený logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. K provedení dokazování lze přitom užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Svědek M. Š. zcela jednoznačně vypověděl, že poznal v obviněném (žalobci) řidiče osobního motorového vozidla tovární značky HYUNDAI Accent, registrační značky „X“, a to bezprostředně po dopravní nehodě, když toto vozidlo sledoval. Pokud žalobce namítal, že jej nemohl vidět v nočních hodinách a že koukal z okénka do okénka ze vzdálenosti cca 1 metr, tak správní orgán uvedl, že při vzájemném míjení obou vozidel – tak, jak bylo popsáno v odůvodnění rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu – řidiči protijedoucích vozidel se na sebe dívají vždy přímo, neboť oba sedí vlevo a tudíž v okamžiku, kdy vozidla jedou proti sobě a míjejí se v prudké odbočce, jakou je křižovatka ulic Mánesova a Palackého, se nacházejí de facto vedle sebe - dívají se přímo na sebe z bočních okének, nikoliv přes přední kapotu a čelní skla, jak mylně uvádí žalobce). Výpověď uvedeného svědka měl žalovaný za věrohodnou, zvláště když žalobce sám nepředložil žádné důkazy, které by skutková zjištění založená nejen na výpovědi M. Š., vyvracely.

K námitce ohledně rozsahu zjišťovaných osob blízkých žalovaný uvedl, že je právem

správního orgánu předvolat svědky z moci úřední a odmítne-li svědek ze zákonných důvodů vypovídat, správnímu orgánu není zakázáno dotázat se na podstatné skutečnosti věci se týkající.

Skutkový stav věci byl podle žalovaného náležitě zjištěn a bylo prokázáno, že žalobce se přestupku dopustil. Svědčí o tom výpovědi svědků spolu s dalšími písemnými materiály založenými ve správním spise, tvořící ucelený důkazní řetězec. Dle výpovědi svědkyně H. R. řídil vozidlo HYUNDAI Accent, registrační značky „x“, u jejího domu právě žalobce a její údaj o tom, v kolik hodin měl stát u jejího domu, měl žalovaný pouze za její odhad a v žádném případě neznamená zpochybnění pravdivosti a objektivitu její výpovědi. Výpověď svědkyně je potvrzením toho, že žalobce řídil předmětné vozidlo krátce před dopravní nehodou.

Z vyhodnocení jednotlivých důkazů v jejich vzájemných souvislostech je podle žalovaného zřejmé, že se žalobce jednání mu kladeného za vinu dopustil. Žalovaný na základě svědeckých výpovědí M. Š. a svědkyně H. R. neuvěřil obraně žalobce, že vozidlo řídila osoba blízká, naopak na jejich základě dospěl k závěru, že vozidlo řídil právě on. K tomu dále konstatoval, že: „Obviněný nemůže jen tak přenášet odpovědnost na jinou osobu a musí být připraven na fakt, že správní orgán může vycházet z ostatních důkazů (srov. č. 309/2004 Sb. NSS, rozsudek č.j. 2 As 3/2004-70 ze dne 22.4.2004, dostupný na www.nssoud.cz) a bude hodnotit, zda tyto důkazy jsou samy o sobě dostatečně průkazné k identifikaci pachatele přestupku. Jinak řečeno, zda z ostatních provedených důkazů lze dospět k ucelenému důkaznímu řetězci, z něhož bude možno dovodit odpovědnost konkrétní osoby.“

Žalovaný shledal dostupné skutečnosti dostatečnými k prokázání spáchání přestupku žalobcem. Bylo pouze jeho volbou, že se bránil tvrzením, které sám učinil neprokazatelným. V těchto souvislostech odkázal na právní zásadu „právo přeje bdělým“ a dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9.12.2004, č.j. 2 As 28/2004 - 31, dle kterého je základním předpokladem efektivního správního řízení vzájemná součinnost a spolupráce správních orgánů a účastníků řízení, a dále nepřípustnost zneužívání jednotlivých procesních institutů k obcházení a k cíleným obstrukcím, v konečném výsledku znemožňujícím faktické působení práva.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou. V ní nejdříve uvedl, že se rozhodnutí o jeho vině opíralo jen o dva vzájemně se vylučující důkazy, a to svědeckou výpověď M. Š. a jeho výpověď. K objasnění věci se proto dovolával svědecké výpovědi H. R., podle které u jejího domu z vozidla Hyundai vystoupil, přičemž jmenovaná, když viděla auto odjíždět, nemohla vidět, kdo vozidlo řídí. Nebyla svědkem nehody a vypovídala o něčem, co se stalo téměř hodinu před tím. Ostatní důkazy prý žalobce neusvědčují ani nepřímě. V tom, že si nepamatoval údaje o zapůjčení vozidla, nespátroval nic výjimečného a nelze s tím spojovat nedůvěryhodnost jeho výpovědi.

Rovněž svědek M. Š. viděl po nehodě pouze odjíždějící vozidlo, které znal, neviděl však žalobce vystupovat z vozidla. Rozporoval odůvodnění žalovaného rozhodnutí, podle něhož jel svědek M. Š. v protisměru a že takto mohl žalobce vidět, protože se na sebe dívali přímo. Svědek však nic takového neřekl.

Z jeho výpovědi naopak vyplývá, že auto žalobce předjel (nikoliv míjel v protisměru) a na křižovatce mu bránil v pokračování ve směru jízdy tím, že mu zatarasil cestu. Za tohoto manévru prý svědek nemohl bočním okénkem poznat řidiče vozidla, neboť se musel plně věnovat řízení. Krom toho byla tma a řidič by byl vidět pouze z profilu. Nemohl by být vidět při zastavení vozidla ani na vzdálenost přes zavazadlový prostor, mezeru mezi vozidly, motorový prostor, volant až k sedadlu.

Stejně jako v odvolacích námitkách poukazoval žalobce na rozpory ve výpovědi M. Š. ohledně situace po jeho dostavení se na policii (že tam již jeho vozidlo stálo a sotva by jel svědek jinou cestou; nevyřešení též otázky, jak by se stačil dostat domů). Poukazoval na povinnost správního orgánu zjistit skutečný stav věci z moci úřední. To žalovaný podle žalobce neučinil, když raději uvěřil výpovědi svědka M. Š. a výpověď žalobce jako nevěrohodnou bez dalšího zpochybnil.

Závěrem žalobce uzavřel, že se žalovaný nevypořádal se všemi jeho odvolacími námitkami, že porušil zásadu presumpce neviny, když důkazy, o něž se rozhodnutí opírá, netvoří natolik ucelený řetěz, aby k takovému závěru bylo možno dojít. Vzhledem k tomu navrhoval žalované rozhodnutí zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 19. 1. 2012. Odkázal se v něm plně na odůvodnění žalovaného rozhodnutí s tím, že žalobní námitky jsou identické s těmi, které žalobce uplatnil již v odvolání. S jednotlivými námitkami se žalovaný vypořádal na str. č. 6 až 11. Žalovaný shledal, že podklady pro vydání rozhodnutí jsou ve vzájemném souladu a nemá o nich žádných pochyb. Z provedeného dokazování vyplynulo, že svědek M. Š. zcela jednoznačně vypověděl, že poznal v obviněném – žalobci řidiče osobního motorového vozidla tovární značky HYUNDAI Accent, registrační značky „x“, bezprostředně po dopravní nehodě, když toto vozidlo sledoval. Svědek viděl žalobce velmi zblízka, a to z bočního okénka při míjení vozidel na křižovatce, která je osvětlena veřejným osvětlením. Vozidlo i jeho řidiče měl svědek bezprostředně na dohled, řidiče jednoznačně a bez jakýchkoliv pochybností poznal. Jeho výpověď shledal žalovaný věrohodnou, stejně tak i svědectví svědkyně H. R., která ve své výpovědi dosvědčila pohyb žalobce před nehodou, když užíval shora uvedené vozidlo a pohyboval se v místě dopravní nehody. Skutečnost, že svědci R. B. a J. B. ml. odmítli vypovídat bylo zaprotokolováno, správnímu orgánu však není zakázáno dotázat se na podstatné skutečnosti (viz. strana 8 až 10 napadeného rozhodnutí).

Žalovaný uzavřel, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaopatě a posoudil všechny relevantní skutečnosti. Navrhoval proto žalobu zamítnout.

Krajský soud projednal žalobu při veřejném jednání dne 8. ledna 2013. Poté přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.

Stěžejní žalobní námitkou žalobce bylo, že se žalovaný řádným způsobem

nevypořádal se všemi jeho odvolacími námitkami. V tom by ještě nebylo nutno shledávat cosi závažného, pokud by šlo o námitky, jež nemohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, o námitky, které by v podstatě neměly vztah k nehodovému ději. Z tohoto pohledu bylo jistě zcela nadbytečné zabývat se otázkou, zda se žalobce mohl dostat z parkoviště autobusového nádraží, kde měl podle svědka M. Š. zaparkovat své vozidlo, do místa svého bydliště dříve, než u něho zazvonila policie. To proto, že dopravní nehoda byla nahlášena na policii ve 23, 20 hodin a vozidlo žalobce na onom parkovišti bylo policií dohledáno až ve 23,45 hodin. A teprve až poté byl žalobce policií hledán (viz svědecká výpověď M. Š.). Po takovéto časové prodlevě, více jak půl hodiny, se přeci žalobce mohl dostat v Úpici kamkoliv. Spojitost s dopravní nehodou nelze spatřovat ani v tom, jaké doklady k vozidlu žalobce předkládal či z poznámky „To byla náhoda jako blbec, už to nikdy neudělám.“

Zásadní však byla žalobcova námitka týkající jeho identifikace, tedy jediného přímého důkazu. K tomu žalobce v odvolání namítal, že svědek M. Š. osobu, která v té době jeho vozidlo řídila, neviděl a vidět nemohl z objektivních důvodů. Vše se totiž odehrálo v noci, kdy svítilo pouze pouliční osvětlení, které shora nenasvěcovalo vnitřek vozidla do té míry, aby bylo možno identifikovat osoby v něm sedící. Střecha vozidla navíc vytváří v takové situaci stín a šikmá skla odrážejí pouliční osvětlení. Zpochybňoval přitom popis pohybu vozidel v křižovatce a tím i závěr, že byl svědkem identifikován na vzdálenost cca 1 m.

Žalovaný se s těmito námitkami vypořádal na straně osmé žalovaného rozhodnutí následujícím způsobem:

„Svědka Š. zcela jednoznačně vypověděl, že poznal v obviněném řidiče osobního motorového vozidla tovární značky HYUNDAI Accent, registrační značky „X“, bezprostředně po dopravní nehodě, když toto vozidlo sledoval. Pokud obviněný namítá, že jej nemohl vidět v nočních hodinách a že koukal z okénka do okénka ze vzdálenosti cca 1 metr, tak správný orgán uvádí, že při vzájemném míjení obou vozidel – tak, jak bylo popsáno v odůvodnění napadeného rozhodnutí – řidiči protijedoucích vozidel se na sebe dívají vždy přímo (vždyť oba sedí vlevo a tudíž v okamžiku, kdy vozidla jedou proti sobě a míjejí se v prudké odbočce, jakou je křižovatka ulic Mánesova a Palackého, se nacházejí de facto vedle sebe (dívají se přímo na sebe z bočních okének, nikoliv přes přední kapotu a čelní skla, jak mylně uvádí obviněný). Nebylo zjištěno, že by uvedený svědek vypovídal se záměrem obviněného poškodit. Výpověď je zcela věrohodná a obviněný sám nepředložil žádné důkazy, které by skutková zjištění založená nejen na výpovědi M. Š., vyvracely. Skutková zjištění vycházející ze spisového materiálu lze tak považovat za spolehlivá.“

Z uvedeného je zřejmé, že se žalovaný s námitkami týkajícími se jeho identifikace svědkem M. Š. skutečně řádným způsobem nevypořádal. Předně totiž nebyl jednoznačným způsobem objasněn mechanismus pohybu obou vozidel, nehledě na to, že provedené důkazy ohledně identifikace žalobce nejsou ani ve vzájemném souladu. Zde je nutno předně zmínit příslušnou část úředního záznamu Policie České republiky ze dne 3. 2. 2011, čj. KRPH-73/DNTU-2011-SP (viz strana třetí nahoře), kterým byl při projednání přestupku dne 16. 5. 2011 „proveden důkaz“ (o tom ještě v závěru rozsudku). Podle něho svědek M. Š. sdělil policii bezprostředně po nehodě následující:

„Pan Š. uvedl, že okamžitě po tomto zjištění utíkal ven, kde nasedl do vozidla svého otce a ihned jel za vozidlem, které narazilo do jeho vozidla. Toto vozidlo dojel v místě vjezdu na hlavní silnici č. I/14. Uvedl, že se soused s vozidlem již otáčel a jel zpět k bydlišti V době, kdy se soused s vozidlem v křižovatce otočil, tak pan Š. uvedl, že kousek od svého domu se snažil souseda zastavit. Při tomto vozidlo souseda podjel a zde uviděl, že vozidlo řídí skutečně jeho soused pan B..“

Naopak při svědeckém výslechu dne 1. 6. 2011 svědek M. Š. mimo jiné uvedl následující:

„Vyjel jsem a vozidlo pana B. jsem našel na hlavní silnici pod Lány, kde se otáčel a vyjížděl zpět na Lána. Vozidlu jsem zatarasil cestu na křižovatce na Lánech tím, že jsem vjel před něj a koukal jsem na pana B. z okénka do okénka nevzdálenosti necelého metru. Takže jsem pana B. bezpečně poznal.Opět zařadil ve vozidle jedna a ujížděl dál. Už jsem věděl, že za volantem je pan B., dále jsem ho nepronásledoval. Zašel jsem si domů pro doklady a řekl jsem si, že to pojedu oznámit na Policii ČR, obvodní oddělení Úpice.“

Z uvedeným důkazů je zřejmé, že jsou rozporuplné z hlediska okamžiku, kdy měl svědek M. Š. žalobce poznat, respektive kde jej měl poznat. Zda kousek od svého domu nebo v křižovatce ulic Palackého a Mánesova. Žalovaný nevysvětlil, proč pominul první z uvedených důkazů, v případě druhého důkazu není zřejmý pohyb obou vozidel v křižovatce a místo, z něhož měl svědek žalobce identifikovat, když slovní popis pro objasnění této skutečnosti nestačí. Přitom jde o základní důkaz pro vyřešení této věci a při vědomí toho mu měla být také věnována patřičná pozornost. Uvedená rozporuplnost jistě nedodává na důvěryhodnosti a bylo plně věcí žalovaného, aby uvedené rozpory uvedl na pravou míru, aby je vysvětlil i za pomoci opakování důkazů. Nebo i provedením místního šetření, při němž by alespoň svědek M. Š. (když žalobce svoji účast na dopravní nehodě popírá) popsal způsob pohybu obou vozidel, tak aby bylo možno na základě konkrétních údajů z technického hlediska podrobně analyzovat, zda bylo možno osobu řídící vozidlo HYUNDAI Accent identifikovat. A to nejen z pohledu vzájemného postavení vozidel, ale i s přihlédnutím ke světelným podmínkám a případnému pohybu vozidel, jak žalobce namítal. To však v odůvodnění žalovaného rozhodnutí chybí.

Krajský soud tak musel přisvědčit žalobci, že se žalovaný nevypořádal s jeho výše uvedenými odvolacími námitkami zákonným způsobem (viz § 89 odst. 2 správního řádu), když tak učinil nedostatečně či vůbec. V těchto souvislostech však nebylo možno pominout setrvalou judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 23. 7. 2008, čj. 3 As 51/2007 - 84, www.nssoud.cz), podle níž nevypořádá-li správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Podle ustálené judikatury správních soudů (srov. např. již rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, čj. 6 A 48/1992 - 23, SP č. 27) přitom musí být z odůvodnění rozhodnutí seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami

se řídil při hodnocení důkazů.

Protože tedy odůvodnění žalovaného rozhodnutí nesplňuje kritéria přezkoumatelnosti správního rozhodnutí, krajskému soudu nezbylo, než je podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). V něm bude žalovaný vázán právními názory vyslovenými v tomto rozsudku (viz § 78 odst. 5 s.ř.s.), tedy odstraní vytýkaný nedostatek a ve věci znovu rozhodne. Protože jde o rozhodnutí ve věci, kde jde o „tvrzení proti tvrzení“, bude na žalovaném, aby důkazní postup vyčerpávajícím způsobem popsal a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnil, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné z vzájemně protichůdných skutkových verzí. Podrobným způsobem přitom musí v odůvodnění rozhodnutí vyložit, které skutečnosti vzal za prokázané, o které důkazy svá skutková zjištění opřel, které v tomto směru pominul a proč, tedy jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil. Pokud nebude možno jednoznačně určit, která z variant skutkového stavu odpovídá skutečnosti, bude třeba při zachování zásady „in dubio pro reo“ zvolit variantu pro žalobce (obviněného) nejpriznivější. Pokud jde o zmiňovaný úřední záznam, tak ten sám o sobě poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci a nelze jej bez dalšího považovat za důkazní prostředek (§ 51 odst. 1 správního řádu z roku 2004). K dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu slouží zejména svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam sám.

Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto má nárok na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s.ř.s.). Jeho důvodně vynaloženými náklady soudního řízení byly zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,--Kč a dále odměna advokátovi za celkem 3 úkony právní služby, z toho za dva úkony po 2.100,--Kč (§ 11 odst. 1 písm. a/ a d/ vyhl. č. 177/1996 Sb. ve spojení s jejím § 7, ve znění platném do 31. 12. 2012 - převzetí a příprava zastoupení a písemné podání žaloby) a jeden úkon právní pomoci ve výši 3.100,--Kč (§ 11 odst. 1 písm. g/ vyhl. č. 177/1996 Sb., ve spojení s jejím § 7, ve znění platném a účinném od 1. 1. 2013 – účast při jednání soudu), náhrada hotových výdajů za 3 úkony právní služby celkem 900,--Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky), náhrada jízdného 541,--Kč za cestu osobním automobilem ze sídla AK ke krajskému soudu a zpět a náhrada za parkovné u budovy krajského soudu ve výši 20,--Kč (§ 13 odst. 1 vpředu citované vyhlášky, náhrada za promeškaný čas v souvislosti s poskytnutím právní služby 400,--Kč (§ 14 odst. 3 vyhlášky – 4 půlhodiny po 100,--Kč). Náhrada nákladů řízení před krajským soudem by tak činila celkem 12.161,--Kč. Protože advokát doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, byla podle § 57 odst. 2 s.ř.s. k tomu připočtena i 21% DPH z odměn za zastupování a náhrad ve výši 1.924,--Kč, takže celková náhrada činí 14.085,--Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 8. ledna 2013

JUDr. Pavel Kumprecht, v. r.
samosoudce